

בין שתי חומוסיות

למי באמת הוריש "The Uncle" את סודות החומוס לפני שהלך לעולמו?

מנת חומוס באלח'יאט

כמה ימים לאחר שעברנו לגור בכפר ורדים בא הבן לחופשה. נחמד, סיכם בקצרה לאחר סיור מזורז בבית הקטן והגינה שרק עשבי בר צמחו בה. אבל מה שחשוב לא פחות, המשיך ואמר, זאת הסביבה הקרובה ומה שצריך לעשות כעת זה לסמן את הטריטוריה שלנו. בעיני רוחי ראיתי את בני המי שפחה עוברים ממקום למקום ומסמנים את הגבולות בשיטה הידועה של חיות הבר. קצת לא נעים, אמרתי, להסתובב ברחו" בות הישוב ולהתזו על כל שיח ציבורי.

אתה והדמיון הפרוע שלך, אמר אסף. בוא נצא לסיור כדי למצוא את החומוסייה הכי טובה הקרובה לבית. בימי ילדותי בתל אביב הק" טנה של פעם, חומוס לא נחשב לאוכל. ארוחות הבית כללן תבשילים ביתיים, תערובת של מטעמי מטבח יווני ווינאי שה" ביאו אמא ואבא, כל אחד מארץ מוצאו. לפעמים, כדי לנסות את המאכלים המקומיים, הייתה אמא מביאה מהמכולת חו" מוס בקופסא של תלמה. מעין משחה צמיגה וחסרת טעם שמ" רחנו על פרוסת הלחם במקום מרגינה.

ואז אבא קנה את האוטו הרא" שון. בכל שבת אביבית נדחקנו כל בני המשפחה כולל הדודה, הדוד ובני הדוד לאוטו הקטן לטיול ברחבי הארץ. הכיוון המועדף היה צפונה. אבא אהב לנסוע למקומות אותם הכיר ול" ספר מה עשה שם. לראש פינה נשלחתי עם עלייתי לארץ כדי להצטרף לגדוד העבודה המ" קומי, סיפר. ובאזור צומת גולני נלחמתי במלחמת השחרור נגד "צבא ההצלה" של קאוקג'י. השיא של כל טיול היה ארוחת הצהרים. בכל פעם עצרנו בדרך בכפר ערבי אחר כדי לסעוד במסעדה המזרחית מקומית. אלו היו המפגשים הראשונים שלי עם חומוס מסוג אחר. חומוס הייתה המנה הראשונה, חם עם גרגירים מלמעלה מוצף בשמן זית. למדנו גם את שיטת

אצלנו את כל החושים. מיד יד" ענו כי החיפוש שלנו הסתיים, סימנו את הטריטוריה שלנו. חלפה כשנה, החניתי את הרכב ברחוב ממול לחומוסיה. כבר מבחוץ ראיתי שדבר מה השתנה במקום. על דלת הויט" רינה היה כתוב הפעם: "החומו" סייה של עטאף". גם בתוך המ" סעדה השתנה דבר מה. במקום הדוד שקיבל תמיד את פני עמד הפעם אדם לא מוכר. והחור" אמרתי, איפה "The uncle"? לצערי, השיב החדש, הדוד שלי נפטר. שמי עטאף, אחיינו, והוא השאיר לי את החומוסיה. והחור" מוס? שאלתי בחשש. אל תדאג, אמר לי עטאף בחיוך כובש, לפני מותו הוא העביר אליי את המרשם הסודי. החומוס שאני מכין הוא בדיוק כמו שהכין דודי. טעמתי ונרגעתי. אחרי כשבוע טלפנו החברים משלב א'. פתחו חומוסייה חדשה בתרשיחא על יד זאת של "The uncle" שהלך לעולמו. בוא נרד לטעום. במבנה מתחת לסמטה נמתח שלט חדש "אלח'יאט". נכנסנו והתיישבנו. הידעת, שאלתי את הבעלים שקיבל את

גם במזלג. הוצאנו אסף ואני את מפת האזור. מיקמנו את ביתנו בכפר ורדים כמרכז ועם מחוגה סימנו מעגלים בעלי רדיוס הולך וגדל. היה ברור לנו כי המתחם צריך לכלול יישובים ערבים סמו" כים, כי כל ילד יודע שיהודים לא יודעים לעשות חומוס טוב כמו ערבים. נכנסו לאוטו, נס" ענו לתרשיחא הכפר הסמוך והתחלנו לחוג במעגלים. ואז, באחת הסמטאות, הבחנו בה. בחזית מבנה חניה לרכב נמתחה וויטרינה ודלת מזכוכית ועליה היה כתוב: חומוס. עצרנו ונ" כנסנו. המקום היה קטן, כיאות לחומוסיה טובה, 4-5 שולחנות, בקצה החדר שולחן ניירוסטה ועליו מתבשלים שני סירים. ניגשתי לפינת המטבח והר" מתי כמנהגי את המכסים של הסירים. באחד התבשלו להם גרגירי חומוס ובסיר השני פולי פול. התיישבנו ליד השולחן והזמנו מנת חומוס עם גרגירים. את האוכל הגיש הבעלים ומי שהכרנו אותו לאחר מכן בתור הדוד, "The uncle". הטעם המיוחד, החמצמץ קלות, הציף

הניגוב. התחרות בין הילדים הייתה מי מנגב צלחת חומוס עם יותר פיתות. הטעם המיוחד החל לחלחל ולמצוא מקום של כבוד בחייך אנין הטעם שלנו. את הדוקטורט המשפחתי במדעי החומוס עשינו כאשר עברנו לגור בנהרייה. עסקנו בחיפוש אוכסטיבי אחרי החור" מוס האולטימטיבי. ההתחלה הייתה על ידי סיורים רגלים בעיר, אבו רמה ליד תחנת הר" כבת, דני במרכז העיר. לאט הרחבנו את תחום החיפוש, אבו פאוזי בכפר יסיף, חומו" סיות בעכו ועד למלך החומוס בעיר העתיקה, סעיד. התחום הטריטוריאלי שלנו נקבע על ידי סימון החומוסיות הטובות, משולש בין היישובים נהרייה, עכו וכפר יסיף. ניסינו לאפיין את המבנה הנכון. האם זאת מסעדה מזרחית שמציעה חו" מוס בנוסף לתפריט או חומוסיה שמכינה סיר חומוס גדול בבוקר וסוגרת בצהרים כאשר נגמר כל החומוס מהסיר? גם שיטת הניגוב השתכללה. המנצח היה מי שמחסל צלחת חומוס עם מינימום פיתה. אפשר להיעזר

עאטף בפעולה

מוס, לדיין דחוף. כבר באותו סוף שבוע הוא הגיע. ביום שישי אכלנו חומוס אצל האחד וביום שבת אצל השני. אסף אכל לאט, מורח את החומוס על שפתיו, מגלגל את החומוס בלשונו ונותן לו להחליק במורד הגרון. כמתח חיכינו לפסק הדין. חומוס זה דבר חשוב, אמר, אבל גם בחד ברים אסור לפגוע. מה אתה בעצם אומר, שאלתי, מחכה במתח לפסק הדין. כאשר רק המשפחה תרצה לאכול חומוס נלך לעטאף, אמר, אבל כאשר תלכו עם החברים, תלכו איתם לאלחיאט, החומוסיה המועד-דפת עליהם. ילד חכם. מעניין ממי הוא קיבל זאת.

* הכותב הוא חבר תנועת כפר ורדים ירוק לתגובות:

tuviae@netvision.net.il

***

תגובת אורית ומשה, החברים משלב א': הניסיון הפתטי של המחבר להסתיר במאמרו הנפ-תל את חוסר ההבנה שלו בט-עמים של חומוס, לא יעזור לו. העובדות מדברות בעד עצמן!

פנינו, כי ברחוב מעליך נמצאת חומוסיה שבעליה נפטר לא מזמן והוא העביר את המקום עם המתכון הסודי לאחינו? הבעלים האדים. חוצפה שכ-זאת, אמר בזעם. "The uncle" הוא הרוד שלי! אני אחיינו והוא העביר אלי את המתכון הסודי המשפחתי להכנת חומוס. תט-עמו ותשפטו.

טעמנו. החברים חייכו שבעי רצון. פה, אמרו, החומוס הרבה יותר טוב. חומוס מצוין, אמרתי, אבל אצל עאטף בכל זאת החומוס יותר טוב. המתח בחלל המסעדה הלך וגאה. כל אחד מאתנו תפס בחשאי את כלי הנשק הקרוב אליו: פיתה צרובה בתנור מרוחה בשמן זית וזעתר. קרב עקוב מחומוס הלך והתקרב.

הבחירה קשה, למי העביר "The uncle" את המתכון הסודי להכנת חומוס? ידעתי כי הנושא רגיש. אני מכיר משפחות שנפ-רדו בגלל מחלוקת בנושא של טעם החומוס, ועל אחת כמה וכמה חברים שהפסיקו לדבר ביניהם בגלל ויכוח בנושא כל כך חשוב. החלטתי להזעיק את אסף, המומחה המשפחתי לענייני חו-